

STOPPA

Trampský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 75, prosinec 2007

Vše nejlepší do Nového Roku 2008 vám přeje
Redakce STOPY

Z Paďourových zapomínek:

„Tak Ti, Kadle, furt nevím...“

„aneb „... dobrý a blbý““

(úvaha o písničkách ve Stopě č. 60 začínala větou "Tak Ti nevím, Kadle, mám to zpívat.....")

Věčně choulostivé thema oprášila jedna (velmi dobrá) kytaristka u pátečního ohně prestižního jarního potlachu dotazem na „domácího“ šerifa: „*Bene, dneska si snad můžem zpívat, co chcem, ne?*“ Lze to brát tak, že „*zítra (v sobotu) musíme zpívat co nechceme?*“ Nééé, nechci prudit archeology (*archeolog = ten, kdo se zabývá vykopávkami - viz slovník*), schopné pro jinou, než 70 let starou píseň od Mottla, Hořinka, Kordy, Ingríše, Fořta..... vykázat zpěváka od ohně. Těm bych jen připomněl, že puncem kamarádství je vzájemná tolerance, tj. umění respektovat názor druhého, i když je jiný, než ten můj, což by mělo platit i o písničkách. Prostě mě mrzí ten - někdy až přehnaně nesmiřitelný až konfrontační tón písňové zatvrzelosti některých „tradicionalistů“ v odvěkém vzájemném zápolení s „modernistý“.

Stopa č. 69 popisuje festival tramské muziky v Horním Jelení. Fajn, dokud se zpívá, žijeme! Proč ale slovník článku (např. "*neplést si ryzí krásu tramské muziky s rozměňováním a prolínáním jiných umělých uřňukaných žánrů, což není ku prospěchu věci*") či o kamarádech, "*kteří už mají dost umělých a neupřímých písniček a začínají se vracet ke svým kořenům*") nepochopitelně připomíná zkostnatělé fráze? Nějak moc nechápu, co znamená to rozměňování, prolínání, umělost či neupřímnost

(á propos – není právě zde termín uřňukanosti vandrem po sakra tenkém ledě?). Proč ten agresivní tón?

Vítám obsah článku včetně jistě dobře míněné snahy autora (jinak snaživého tramského "harcovníka", vydávajícího i vlastní medium) - zabránit pomijivosti předválečného repertoaru tramských osad. Všichni jsme tu romantiku tátů či dědů milovali i zpívali a zvláště v dobách totalitního temna jsme těmito písniemi snad i škodolibě dráždili soudruhy,

kteří je pro absenci světlých socialistických zítřků označovali za brak. Jenže čas běží, místo pazourku máme nůž, místo svíčky nosíme potmě svítivé diody, místo krasopisných liebesbriefů mailujeme. Ale k věci, tj. proč mi nejde do hlavy ta nekompromisnost výše zvýrazněných vět :

Muzikou jsem žil desítky let, leč ani z ní, ani z trampu (a je málo tramských písní, které jsme nezpívali na nějakém potlachu či slezině) neumím rozeznat ryzí od umělých či která je upřímná a která ne. Že by snad (absurdně) někdo "pomazaný" vysvětlil tu "ryzost", aby ti „zbloudil“ věděli, co (ne)mají zpívat?

Kvalitu trampa určovala přece vždy povaha - vztah k přírodě a kamarádům, nikoliv kterou zpívá píseň.

To je, s prominutím, asi jako kdyby byl někdo posuzován podle toho, má-li rád slané či sladké šňubánky.

Do písňových sporů často přispívají i ti, co ty ostatní trochu převyšují nadprůměrnou (převážně vrozenou) muzikálností (zminěno již ve Stopě č. 60). Ohrané, čímž pro ně už méně přitažlivé písně hrají tyto muzikanti už ani ne tak pro své, jako pro potěšení ostatních. Je jim mezi kamarády dobře, ale nesdílí jejich nadšení pro výhradní presentaci dávno okoukaných písní. Lákají je melodie méně jeté, složitější, kde svou muzikálnost uplatní daleko více, než v letitém obehřávání těch samých písniček. Navíc se (jako každý kumštýř) trochu předvádějí, zatímco těm méně muzikálním jejich sóla či hudební vtipky moc neříkají a někteří ani nechápou, proč je hrají. Snaha muzikantů, aby i ti ostatní byli náročnější na muziku, naráží pak převážně na pancíř „konservativců“, vyžadujících omilání pořad dokola jen toho, co chtějí oni !

Dilema "tramskosti" repertoaru komentují i někteří osadní baviči ve smyslu: "*Já vím, je to furt to samý, ale když zahraješ zaseknutému staromilci něco, co po léta není zvyklý zpívat, tak se tváří, jako když mu bereš nejmilejší panenku z mládí (byť se třeba rozpadá a chybí jí ouško a nožička) ...*"

Kdo by tušil, jak je těžké, udělat alespoň trochu rozumný kompromis, aby se (žel - zubem času stále řídnoucí) trampstvo netříštilo na "jedny" a "druhé" ?

Tyto spory jsme řešivali dnes téměř zapomenutým "*pějme píseň dokola*", kdy si postupně každý přál (či zazpíval) tu "*jeho*". Nikdo nebyl diskriminován, na každého se dostalo, složení těch u ohně či stolu se mohlo jakkoli měnit, prostě převažovali-li tradicionalisté, bylo více "vykopávek", bylo-li více zastánců modernějších písniček, bylo to naopak – oba tábory to „druhé“ překously, shodně s tou zásadou vstřícnosti a pochopení pro někdy odlišné názory kamarádů.

Podobně to pra-ktikovali i pra-trampové u pra-ohňů v pra-Ztracence (že by ty "návraty ke kořenům" ?).

A jak to vypadá jinde?

Podle Boweryho "referátu" o australském 6. celosvětáku, podnes vyvěšeného na Baronově Domově trampů, je prý melbournské trampstvo rozděleno na "*tradicionalisty se záchvaty psotničku při country, současné tvorbě a čemkoliv, nepocházejícím z časů Járy Mottla*" a na "*modernisty*", kteří si z důvodů rozkolů v muzice postavili další boudu. Tento bod končí Bowery naprosto racionálně : *.... "My ovšem stáli vysoko nad věcí a v doprovodu Mexovy kytary a Bubnova banja jsme prozpívali večer, nezatěžujíc se příliš specifickým výběrem repertoaru."* Tolik doslovně z Baronova webu.

Při probírání "tramskosti" písní s Jardou - *Kapitánem Kidem* - Velinským - m. j. **autorem** jednoho z klenotů tohoto žánru (a nikoliv předválečného) - "*Krinolín*", definoval Kid problém poměrně výstižně. Cituji doslova : "*Jestli trampové povýšili svobodu na hlavní ideál svého činění, at' nechají každého zpívat, co se mu líbí!*" A dodal k tomu ještě :

"A jestli se mně líbí něco, co se někde nelíbí, budu chodit jinam, kde se to naopak líbí." Poněkud ironickou shodou okolností se na některé Kidovy výroky odvolává i autor výše zmíněného článku o Horním Jelení, ale asi se na to díváme každý z jiného úhlu.

Ted' dvěma řádky odbočím od tematu - při diskusi o písničkářích na mne vytáhl Kid skutečnost, kterou jsem netušil a protože to tuší asi málokdo, cituji :

"Nepíše se "Ricatado", ale kupodivu "Rykatado". Je to název spojených libereckých osad RYves, Kamarád, Tabu a DObromil." Tolik Kapitán Kid.

Názor další kamarádky je z jiného pohledu, má ale praxí podloženou logiku: „v trampské tlupě jsem víc tím tradicionalistou z jednoduchého důvodu: Ty staré a většinou dobré písničky zná každý a chce si je zahulákat. Třeba vloni na celosvětáku jsem si chtěla zazpívat (mimo program u malého ohně), ale za celou dobu se mi to nepovedlo, páč tam zpívala parta z Kanady svoje písničky, nebo zase jiná z Moravy a člověk, který nežije tam, ani tam, si ani nevztl! Když se písničky, které nikdo jiný nezná, zpívají na podiu či v soutěžích, fajm, ale když jsou tam davy, možná, že se má hrát tak, aby si zazpívali všichni.

Názor nesporně odborníkem na toto thema, Hanky Hosnedlové je velmi racionální a zkráceně lze charakterizovat asi takto: Stanovení hranice či ultimativní škatulkování, kdy už písnička není trampskou, není možné. Takováto unifikace by byla zcestná a svým způsobem nebezpečná. Přijatelnost písniček, akceptovaných trampy má spojitost s dobou - třeba některé písničky Ryvolů, Kida či Samsona, které jsou dnes „zelenou klasikou“, by v jisté době těžko obstály. Pokud budeme v tomto následující generaci vytyčovat ploty, za které se nesmí – ona je stejně přeže, jako jsme je přežili a přelézáme i my....

Bud'me rádi, že trampská písnička není časem zcepenělá zkamenělina a dokud z ní dýchá život, lákají nové obzory, hřeje slunce, vane vítr a voní jehličí, bude to i naše trampská písnička.....

Naopak drsně se k tematu vyjádřil další znalec trampské muziky (pro "pud sebezáchovy" chce zůstat inkognito). S leckterým jeho názorem lze nesouhlasit, jiné sedí, jak zadek na hrnci. Zveřejněním části jeho e-mailu sice píchnu do hnízda „archeologů“, ale pro objektivitu jeho názory tlumočím doslovně :

"Všiml sis, že převážně ti nejdogmatictější ochránci "pravých trampských písní" nikdy žádnou nesložili? Neprameni ta ortodoxnost z komplexu z těch muzikantsky nadanějších? Dalšími jsou zapřisáhlí staromilci, kteří "tenkrát" byli obdivovanými baviči a nemohou se smířit s tím, že jim neuprosná realita generačních přeměn tuto výsadu dávno zařadila do šanonu milosrdných vzpomínek. Jiní se prostě nabiflovali v dobách, kdy měli ještě dobrého pamatováka, škálu tehdejších písniček a pokročilý věk jim už brání v přijímání novot, zatím co staré písně je vrací do vlastního mládí. Je i dost takových, které lenost či neschopnost, naučit se na kytaru složitější akordy, navždy přikovala k tomu E-duru s H7 a A-durem".

Tolik z mailu kamaráda, co zná snad všechny trampské písně, ale stojí (jak to výše nazývá Bowery) "vysoko nad věci" a preferuje - jak říká - "všecko, co je hezký" - mimo „pokrevních“ (country či bluegrass), občas i „Ježkárnu“ (Klobouk ve křoví) či swingovku nebo blues (Tulácké), resp. i některou staropražskou.

Další dilema - soutěžní přehlídka, kterou pořádají každoročně u 100 Mile House nadšenci okolo Ády Vostrého a Vodičku s názvem **Trampská kytara**. Opět nechci dráždit ty nepřesvědčitelné, kteří tvrdí, že ten název nemá s tam interpretovanými písničkami nic společného. Chci jen říci, že **ty písničky tam skutečně jezdí zpívat a poslouchat trampové** a kdo by chtěl zpochybňovat trampskost takových, jako jsou třeba domácí Námofník s Lenkou, Henry Moose, Red'ák, Cwak, Zdeněk Basiř, Žrout a další, necht' se na ně zeptá třeba těch, co mají za sebou Yukon. A může snad někdo říci třeba o Šolimovi, který zorganizoval dosud největší vandr v historii trampingu a spoluzajišťuje i další celosvětáky, že není správným trampem jen proto, že prezentuje vlastní – a to hudebně i textově velmi zdařilé písničky?

Ještě zmínka o posázavském nestorovi "archeologů" - majiteli kontrabasu Vlastovi (psal jsem o něm v 60. čísle Stopy). Neměnil se, stále odkládal basu při „málo trampských“ písničkách. Tady ovšem zasáhla ta módní neviditelná ruka trhu - v osadě koupil boudu shodou okolností také basista, a ten hraje všechno. **Vlasta od té doby také** (i když se zatnutými zuby) - kdepak - konkurence je konkurence !.....

Já vím, už je to moc dlouhé, tak ještě kajicně přiznání :

Na rozdíl od některých puritánů se nestydím za to, že jsme už před půl stoletím zpívali třeba i tu hambatou o tom Alí-Pašovi, co hostil pána z ciziny a ukázal mu velký harém s tří sta ženami.....Jo, a taky jsme zpívali "londýnský" **jazz** (Tippererry s textem Jardy Mottla - Dlouhá cesta je do osady). Jó a taky **Fox z operety Ostrov milování** (o té záhadné zemi na březích Gangu, kde tamtam duní pralesem a tygra nemá za krkem nikdo rád - s textem Mottla a Meliška). No a jak už jsem uváděl, občas jsme stříhli **Rock and roll** "Bye bye love", ovšem česky: ...smutný den, cesta daleká, leká člověka vzpomínka na Tvou krásu - prostě Sponu. Jo, a taky americký **ragtime** "Whispering" (...Má krásná zlatovlasá paní, slunko se za horizont sklání...), eventuálně starý **tradicional** „Red River“ (Cesta má přede mnou v dáli mizí, každý krok v srdci mém zabolí)a mnoho dalších nezaškatulkovaných. Samozřejmě některé už zapomínám, pamatuji ale s určitostí, že měřítkem trampskosti nebyl repertoár ale vztah k lesu a osadě, a v náručí panenské přírody uprostřed houfu kamarádů nikdy nikoho z nás nenapadlo škatulkovat písničky na ryzí, umělé, neupřímné či uříkané**Nějak nám to vždycky bylo fuk, pro nás existovaly jen "dobrá a blbá" !**

Tak ahoj a nic ve zlém, já, jen měl odvalu napsat „nahlas“ to, co trousí spousta kamarádů „bokem“, ač se s tím veřejně zrovna moc nechlubí. Že to mnozí vidí jinak? Nevadí, hlavně, že přežívá kamarádství !

Zdeněk z Paďourů

Zimní vandr na horké prameny

Malá parta trampů z Vancouveru se vydala do divočiny údolí řeky Lilloet k horkým pramenům. Podařilo se jim úspěšně projet 45 km dřevařské cesty pod sněhem a kempovali ve vysokém lese na břehu řeky. Zúčastnil se Močál s Dášou, Pepik Kouba (harmonika) s Alenkou, Bob, Šolim (kytara), Jindřich a Charlie.

Wabiho prokletá vůně hor

*Prokletá vůně hor mi nedává spát
podivnej větrů sbor slyším zase vát
soprány lákaj bláznivý počasí
z dálky se ženou alty tak proč asi
do oken mi chodí severák
píseň svou v noci hrát...*

Wabi Ryvola 22.7.1982

Takže to konečně vyšlo! ČTYŘICET let po napsání (!),
DVACET let po samizdatovém vydání (!)...
Co?

Konečně vychází prozaické texty písničkáře Wabi Ryvoly
souborně v knize PROKLETÁ VŮNĚ HOR „tramského nakladatelství“
AVALON.

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/knihy.php>

Sdružení AVALON avizovalo v časopise PUCHEJŘ vydání této
knihy Wabiho povídek sice již v roce 1998 (!), ale jejího vydání jsme se
vzhledem k „objektivním potížím“ dočkali až nyní. Prostě AVALON tak
dlouho vydával „mladé autory“ tedy spíš „mladé autorky“ až se přes
klasiky jako je Kapitán Kid a Miloslav Nevrlý prodral až ke kořenům
poválečné tramské literární tvorby – do 60. let.

Knížku deseti povídek Mikiho Ryvoly o Kečupovi Tomovi a psu
Vorčestroví přivezlo sice nakladatelství PASEKA ještě „horkou“ přímo na
PORTU 1990 do Plzně, ale od té doby vycházely jen všelijak koncipované
výbory tramských povídek vydané různými nakladateli od TRAMPA,
přes KONVOJ až po CARMEN a REGIA. Na samostatnou knihu
zaznamenávající literární atmosféru v trampingu let šedesátých – kromě
črt Marka Čermáka vydaných v roce 2002 AVALONEM – prostě dosud
nedošlo. A tak má dnes většina (nikoliv čtenářů ale posluchačů)
zafixovaného Wabiho Ryvoly jen jako textaře, zpěváka a kytaristu. A to je
myslím škoda.

„Zlatá“ šedesátá léta

Jiří Wabi Ryvola /* 4. 4. 1935, + 28.2.1995/ je znám především
jako tramský písničkář, člen T. O. Zlatý klíč a dnes již legendární
tramské skupiny Hoboes. Písniček napsal přes 250 a jsou těžištěm jeho
tvorby. Napsal ale i řadu dalších textů a také řadu povídek, které též stojí
za pozornost. Všechny povídky vznikly v jednom tvůrčím období – na
přelomu šedesátých a sedmdesátých let.

V té době se začal znovu rozvíjet trampung, jehož kontinuitu
násilně přerušila II. světová válka a „budovatelská“ léta padesátá. První
vlastovkou byl v roce 1963 I. soutěžní večer tramských písní v pražské
Lucerně, který vyhrál patnáctičlenný osadní sbor T. O. Zlatý klíč z kterého
poté vznikla skupina Hoboes. No a pak už se ledy hnuly – v témže roce
vznikly v Praze pořady „Šest strun v údolí“, „S tramskou písní za
romantikou“ a na sklonku roku byla založena i skupina Hoboes. V roce
1964 se v pražském Rokoku objevil další pořad „A jít a nemyslet na konec
cesty“ – s Waldemarem Matuškou a Evou Pilarovou.

Koncem šedesátých let se Wabi podílel na vzniku pořadu „Trail
songs“ /později, za „normalizace“, přejmenovaném na Písně dlouhých
cest/ a hodnotil autorskou soutěž tramských písní „Tramp Top Ten“. Současné
pro začínající kapely vznikly „Green Evenings“ /později Zelené
večery/. V roce 1967 vznikla v Ústí nad Labem Porta. Hoboes na ní ale
nejeli – osadníci T. O. Zlatý klíč našli tehdy na jihu Čech rozpadlou
stodolu na samotě a začali z ní budovat osadní sídlo Fort Hazard. V letech
1968 – 73 sbírali Hoboes ocenění jak na Portě, tak na Folk & Country
festivalech a Wabi i Miki řadu autorských port. Bylo to také období, v
němž Wabi napsal nejvíce písniček a také v té době vyšla řada zpěvníků
zachycujících tvorbu Hoboes. Přínos Hoboes pro moderní tramskou
píseň byl oceněn v roce 1976 Zlatou portou.

Wabimu táhlo na třicítku, když se pustil do novinářské činnosti.
S bratrem Miki Ryvolou vedli rubriku Psáno na březové kůře v časopise
Krásy domova a v letech 1966 – 68 rubriku Tábory oheň v Mladém
světě /přispívali pod pseudonymem MAGI/. Wabi se zúčastnil diskusí o
trampingu v denním tisku, stál u zrodu a přispíval do několika tramských
časopisů. Prvním byl CAMP na jehož vzniku měl hlavní zásluhu Honza
Vyčítal. V roce 1968 byla založena Česká tábornická unie a Wabi se stal
šéfredaktorem jejího časopisu STEZKA. Poté pracoval v redakci

TRAILU, přispíval do českobudějovické JIŽNÍ STEZKY, ostravského
TRAMPU a pražského PACIFIK EXPRESU...

V této době psal Wabi vedle písniček i své eseje, povídky i
poesii a jeho texty mohly vycházet v časopisech a v roce 1969 byly poprvé
otištěny i v knížce – ve sborníku POTLACH sestaveném Honzou
Vyčítalem a vydaném v Edici Okamžiky nakladatelstvím KRUH v Hradci
Králové.

„Bezčasí“ normalizačních sedmdesátých let

V roce 1971 mělo nakladatelství PULS Ostrava vydat knihu
patnácti jeho povídek pod názvem PODIVNEJ WEEKEND. Tuto knihu,
stejně jako knihu deseti povídek o Kečupovi Tomovi a psu Vorčestroví,
kteřou napsal Wabiho bratr Miki, už postihl zákaz vydávání od
komunistických cenzorů a normalizátorů. Miki měl více štěstí v neštěstí –
pět z jeho deseti povídek o Kečupovi Tomovi a psu Vorčestroví
s ilustracemi Jaroslava Weigela stačil otisknout ještě v roce 1971 časopis
Mladý svět.

V sedmdesátých letech, poté co byly oficiální tramské
časopisy v rámci „normalizace“ komunistickým režimem zakázány,
přestal Wabi povídky psát a k vlastní literární tvorbě se v podstatě již
nevrátil. Nedokázal psát do šuplíku a tak další Wabiho příběhy už
nečteme, ale zpíváme – jako třeba Hrozny hněvu, Nebeskej camp,
Šestačtyřicátéj, Made in Pade, Všední den, Dům Usherů, Festival písní
v městě N, Mrtvá sezóna, Poslední weekend, Telegram na konci léta,
Obyčejný pondělí...

Wabi se tramské tvorbě věnoval nejen jako redaktor, ale i jako
kritik či porotce. V posledních čtyřech číslech Trampa na přelomu let
1970 – 71 vedl soutěž „Tramp Top Ten“ v níž každý měsíc sestavoval ze
zaslaných písní od začínajících autorů jakousi tramskou hitparádu.
Dvakrát také zasedl v porotě tramské literární soutěže TRAPSAVEC –
poprvé v roce 1972 a podruhé v roce 1983. Tak se dostal mezi autory a
vydavatele další tramské generace a jeho povídky se díky tomu objevily
znovu v tramských časopisech a sbornících – tentokrát samizdatových.
Otiskovaly je v letech 1973 – 1980 brněnské CESTY /vydávaly je Tapi &
Mývala/, brdská LOKÁLKA /Marko z Podluh & Mouny z Komárova/,
pražský TOTEM /Řešetlák/, brdský DÝM /Riki & Houla/, chomutovské
ŘÁDKY /Brácha z T. O. Safirová hlava/ a pražský respektive brdský
ORBIS TRAMPUS AKTUALIS /Limonádový Joe/.

„Čas očekávání“ let osmdesátých

Na další etapě publikování Wabiho povídek v letech 1985 – 90
jsem se mohl podílet osobně díky tomu, že mi Wabi poskytl v roce 1984
pro publikování všechny své texty, ať již písňové, poetické či prozaické.
Od té doby se dařilo otiskovat Wabiho texty a povídky snad ve všech
známějších samizdatech jako byly pražské časopisy CAMP /vydávali
Seladon & Smrk/, TÝŘOVSKÝ HEROLD /Davy & Trhač z T. O. Šeré
zjevy/ a LETOKRUHY /Seladon & Smrk, Davy & Trhač/ a také
českobudějovický JIŽAN /Běd'a z T. O. Satan/ a plzeňský TOULAVEC
/Vokoun & Strunka z T. O. Suché studánky/.

V samizdatu vyšly /v nákladu mnoha desítek kusů/ texty 250
Wabiho písní z let 1957 – 84 ve sborníku „Co všechno vítr svál“ /1984/ a
jeho povídky ve sbornících „Podivnej weekend“ /1987/ a „Léto v šedých
kopcích“ /1988/. První sborník, včetně spojující povídky, byl vydán v
podstatě tak, jak jej Wabi v roce 1971 připravil pro PULS Ostrava, druhý
sborník zahrnoval ostatní, dosud jen časopisecky publikované povídky.
Wabiho „poetické texty“ vyšly pouze v nákladu 10 ks názvem „Kraťasy“
/1989/. Všechny tyto sborníky byly vydány v Plzni v samizdatovém
nakladatelství a vydavatelství PAJDA. Tyto sborníky se dočkaly mnoha
dalších vydání jak v samizdatu tak i po roce 1989, bohužel mnohdy bez
otištění originálních ilustrací Martina Beneše a bez uvedení původních
pramenů a vydavatelů.

Celý soubor povídek ze sborníku „Podivnej weekend“ vyšel
v letech 1986 – 88 jako příloha samizdatového zlínského /tehdy
gottwaldovského/ tramského časopisu ŠMATLAVÚ STOPÚ /vydával
Ještěř/ a všechny povídky postupně otiskl v Rožnově pod Radhoštěm
vydávány samizdatový tramský časopis TAM – TAM /vydával Señor/
v letech 1987 – 89. Po roce 1989 se podařilo otisknout řadu povídek v již
legálně vydávaných časopisech na nichž jsem se redakčně podílel –
brněnský VANDR /vydávala Tapi/, pražský TRAIL /pro ČTÚ vydával
Smrk & Wabi Ryvola/, pražský WAMPUM /Hiawatha z Neskenonu/ a
pražský PUCHEJŘ /Tony z Avalonu/.

„Čas nadějí“ let devadesátých

V roce 1990 se Wabi vrátil i k práci redaktora – nejprve v časopisu STEZKA a potom i v TRAILU. Vedl také tramskou rubriku Z ÚDOLÍ A OSAD v Obráně lidu. Bohužel na vlastní literární tvorbu mu vzhledem k dalším novým možnostem seberealizace po pádu komunismu nezbyval čas.

Samizdatové sborníky jeho povídek se po roce 1989 mezi trampy hojně rozšířily díky zlepšené dostupnosti kopírovací techniky po skončení komunistické cenzury a ostrahy kopírek a o další publikování jeho povídek se postarali i jeho vrstevníci: Kapitán Kid v časopisu – sborníku INTERTRAMP, Honza Ben Vyčítal ve sbornících ČAJ S PŘÍCHUTÍ JEHLIČÍ /nakladatelství CARMEN v roce 1992/ a ČAJ S PŘÍCHUTÍ JEHLIČÍ A RUMU /nakladatelství REGIA v roce 1998/, Tony Linhart v časopise COUNTRY STYL, Čiča z T. O. Karabina v Brně v knížce – sborníku SONÁTA PRO KLAVÍR A BOROVIČI /nakladatelství KONVOJ v roce 1997/ a Jupp v časopise FOLK & COUNTRY. Slovenským trampům Wabiho tvorbu představil D'Ady v tramském časopise SEVERKA. Díky této vlně publikování získala další tramská generace možnost poznat Wabiho nejen jako tramského písničkáře, ale i jako autora povídek.

Co zbejvá?

*Když je po hře, jsi trop a docela v koutě
a řeči jak promoklý boty už dřou tě
A když rozkrojíš jabko, má uprostřed kříž
Co zbejvá, co ti zbejvá?*

Miki Ryvola Wabimu 1984

Stále ale zůstáváme Wabimu něco dlužni. Vyšla sice už řada CD s jeho písničkami /mnohé se bohužel opakují/ a přitom vydání na CD by si zasloužila ještě spousta nevydaných live nahrávek Wabiho písní. Čiča z T. O. Karabina inicioval v Brně vydání poměrně rozsáhlého zpěvníku Wabiho písniček pod názvem DLOUHÁ CESTA /v nakladatelství KONVOJ v roce 1995/. I nadále zůstává pro tiskařskou čern v mém (a jistě nejen mém) archivu připravena k vydání více než stovka dalších Wabiho písní (včetně notového záznamu a akordů). Stály by za publikování – aby je mohla hrát a zpívat i další tramská generace.

Zbývá tedy poděkovat tramskému bohu PAJDOVI za přízeň a všem kdo se na přípravě knihy podíleli za tvrdě odvedenou práci, dědicům autorských práv Alanovi, Karolíně a Jakubovi za vstřícnost a Martinovi Benešovi za skvělé ilustrace. I tak mám pocit, že vydání souboru všech Wabiho povídek s originálními ilustracemi Martina Beneše je jen malou splátkou dluhu, který vůči Wabimu mnozí cítíme...

Ing. Petr Náhlik – Vokoun T. O. Suché studánky, T. S. Hledači

Vyznamenání Mezinárodní Bluegrassové Asociace pro českého banjistu Marka Čermáka.

Začátkem října se v Nashville ve státě Tennessee, konala týdenní bluegrassová konference, které se zúčastnilo několik tisíc členů Mezinárodní bluegrassové asociace IBMA a jejich hostů.

Na čtvrtčním slavnostním obědě byly v plně obsazeném plesovém sále hotelu Renaissance vyhlášeny letošní zvláštní ceny Mezinárodní Bluegrassové Asociace IBMA.

Distinguished Achievement Award je jedna z nejvyšších prestižních cen, která se uděluje každoročně významným osobnostem, které se osvědčily ve svém oboru jako mimořádní průkopníci, jejichž schopnosti a úsilí ovlivnily a obohatily vývoj tohoto hudebního stylu a jeho uznání v širokém světě hudby.

Jako druhý Evropan a čtvrtý neameričan vůbec v dějinách asociace obdržel letoš toto vyznamenání za zásluhy o rozvoj bluegrassové hudby náš Marko Čermák.

Na večerním slavnostním „Award show“ v Nashvillske Grand Ole Opry o něm ještě mluvil Sam Bush a všichni měli opětovně možnost spatřit jeho fotografii na velkoplošné obrazovce.

Marko je ve světě známý jako východoevropský otec pětistrunného banja. Kdo z vás by neznal legendární White Stars či Greenhorny-Zelenáče, kteří s touto muzikou začali v šedesátých letech a byli vzorem pro tisíce muzikantů, kteří přišli po nich.

Jak praví legenda, Marko si postavil první české pětistrunné banjo s dlouhým krkem podle fotografie banja od Pete Seegera.

Pete Seeger byl snad byl první Americký muzikant, který navštívil Československo v roce 1964.

Sama jsem tehdy byla na jeho brněnském koncertě a dodnes to patří k mým nejsilnějším zážitkům a mohu říct, že ovlivnil mou další životní stezku.

Marko vydal první školu hry na pětistrunné banjo už v roce 1975. Zasloužil se o to, že se Česká Republika stala zemí s největší koncentrací bluegrassových muzikantů na počet obyvatelstva na světě.

Dokonce překonala i typický bluegrassový stát Kentucky, kde se této hudební styl zrodil!

Marko Čermák se dnes věnuje hlavně kreslení, jeho druhé velké vášni. Mladší generace ho jistě také zná jako ilustrátora nejen Foglarových knih, jako Rychlé šipy atd., ale pochopitelně i jako člena kapely Paběrky.

Nikdy ale nepřestal být v prvé řadě trampem.

V roce 1998 vyšla u Country Home jeho druhá kniha „Banjo z mlžných lesů.“ Kniha obsahuje Trail stezkou času skupin Greenhorns, White Stars a Paběrky, další školu hry na pětistrunné banjo, tabulatury a zpěvník. Mohu ji vám všem vřele doporučit.

Marko je velmi skromný člověk, nejlíp se cítí někde na Berounce daleko od civilizace a proto se nám ho nepodařilo přesvědčit, aby si zaletěl vyzvednout cenu sám.

V jeho zastoupení plaketu přebíral v Nashville Jarda Průcha, známý to výrobce banj. Napsal a přečetl tam velmi krásnou a dojemnou řeč. Moje maličkost měla tu velkou čest být při tom.

Kdysi v roce 1976 jsem se na svém prvním Americkém festivalu „Bean Blossom“ v Indianě seznámila s otcem bluegrassu Billem Monroe. Tehdy jsem mu povídala o českém bluegrassu a jeho prvních skupinách White Stars, Greenhornech, Rangers a pochopitelně o Markovi. Posílala jsem tehdy Greenhornům pohled s podpisem Billa Monroe a Billa Keitha.

Po letech jsem našla kopii pohlednice v Markově knížce...

Z cest po Americe jsem se každoročně vracela do Švýcarska s desítkami bluegrassových desek, nahrávala je na kazety a posílala svým tramským a muzikantským kamarádům za železnou oponou.

Tehdy jsem snila o tom, že jednou bude český bluegrass a jeho muzikanti známí po celém světě. Snažila jsem se pro to dělat co bylo v mých silách. Tento sen se mi vyplnil tohoto památného 4.října v kolébce Country a Bluegrassu Nashvillu. !!!

Lilka Pavlak 20. října 2007

DVD – 4. a 5. celosvětový Potlach

Konečně byl dokončen videodisk z potlachu v roce 1998 na Bush River a druhý disk z potlachu v Coloradu 1993. Nebylo jednoduché dát dohromady materiál od deseti kameramanů (Kolman, Zvěřina, Bongo, Dáša a Močál, Cwak, Majka, Apač, Aleš, Myšák). V době konání nebyly k dispozici digitální videokamery a natočený materiál byl buďto na 8 mm nebo na VHS pásce. Analogové videopásy ztrácejí rapidně kvalitu s přibývajícím roky a je jedno jakého jsou formátu. Je to teprve 9 let od potlachu na Bush River a 14 let od Colorada. Byl nejvyšší čas to předělat do digitálního záznamu ještě v přijatelné kvalitě. DVD má mít životnost 50-70 let a disk neztrácí nic na kvalitě mnohonásobným kopírováním. Pokud zrcadlovou stranu disku nepoškodíš na příklad otisky prstů nebo třeba rozlitym kafem, tak by nemělo být obav, že nenahraditelný dokument ztratíš. Jestli máš přesto obavy, udělej si jednu archivní kopii, kterou si napřed přehraj a pak ulož na bezpečném místě. Každých 10 let DVD překopíruj na nový disk. DVD disky se také prodávají ve kvalitě doporučené k archivování. Stojí aspoň dvojnásobek ceny, ale co by člověk

neudělal, aby trampské děti měly na rodiče památku. Z dálky se vyhní levným diskům, jako je třeba Memorex. Doporučujeme značky Verbatim, Sony, Fuji, Ritec, TDK.

Máš-li o disk zájem, dej vědět. Cena je ta samá jako za všechny ostatní naše disky – dobrovolný příspěvek na materiál a poštovné.

Aleš

Smutné řádky

V první listopadové dekádě odešel od našich ohňů navždycky kamarád Dan (Ludvík Raichl) z kanadského Vancouveru, původně člen legendární trampské osady Bumbej Plzeň. Hluboce smekám před jeho neutuchajícím optimismem, s nímž procházel životem, ale i smutnou

cestou nesmlouvavé nemoci, která mu byla zjištěna hned po návratu z loňského celosvětového potlachu v Texasu. Rval se statečně s touhle krutou nepřízní osudu a vždycky mu zbyl ještě i kousek jeho osobitého humoru pro kamarády...

Znal jsem ho od šedesátých let trampské renesance, od doby mých pubertálních vandrů, a znovu ho objevila po letech po navázání osobních kontaktů s kanadskými emigranty, abych ho jako kamaráda po nedlouhém čase zase ztratila – tentokrát ale navždycky...

Dan sice svým posledním odchodem vstupuje do báječné společnosti tam nahoře, kde už začíná být kolem ohně hodně těsně, ale nám tady dole bude chybět. Všem se nám bude po něm stýskat a všem nám bude chybět jeho živelný gejzír laskavých vtípků a talent pro kanadské žertíky, láska k muzice a k srdci promlouvající kytara... Zůstane ale v našich vzpomínkách tak dlouho, dokud budeme žít my!

Hanka H.

Trampské videodisky

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)
Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005, videokronika K.O.
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon.
75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek (DVD)

- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara a potlachy na Weeks Lake, Sarita River, Squamish, Finley Creek
- 21 - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu.
- 23 - Vencovi je 65 - DVD. Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonom nedaleko Link Lake v B.C.
- 25 - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD
- 26 - 5. Světový potlach 1998 na Bush River, DVD.
- 27 - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Velký oheň na pláži
- 28 - Potlach STO Vancouver 2007 v údolí Squamish River
- 29 - Trampská svatba Toma a Světlany v srpnu 2007
- 30 - 4. Světový potlach v horách Colorada v roce 1993-DVD

Jedeš do republiky a sháníš nějaký dárek pro kamarády? Trampské video přiblíží naše vandrování a prostředí ve kterém trampujeme lépe, než sebedelší vyprávění. Cena za DVD disky je dobrovolný příspěvek na adresu uvedenou na první straně.

KAMARÁD

časopis australských trampů je na Internetu !!

<http://www.kamarad-au.net/>

Jeremy Rus

6 Beryl Avenue

Oakleigh South 3167

VIC. AUSTRALIA

Email: kamarad@optusnet.com.au

INTERNET

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Napsal nám jeden kamarád, že Stopa na Internetu nemá ten správný formát k lehkému čtení. Je to postřeh naprosto pravdivý a je nutno dodat, že Stopa nebyla nikdy dělána pro Internet, ale pro vytištění na papír. Internet je využíván pouze pro snadnou a levnou distribuci. Předpokládá se, že čtenář si časopis stáhne a vytiskne, pokud možno v barvách. Nejlepší je tvrdší papír, kterému jsme říkali "čtvrťka". Málodko bude mít v tiskárně "duplexer", který umožní oboustranný tisk. Lze to však obejít a tisknout jednu stránku po druhé (current page) a Stopa je pak oboustranná, v barvách a stačí jen slepit hřbet první a poslední stránky a dílo je dokonale i v "polních podmínkách" domácnosti. Tvrdší papír (třeba 110 LB, normální má asi 24 LB) zabrání prosakování inkoustu na druhou stranu, speciálně tam, kde je ho větší koncentrace, jako jsou fotografie. Pokud by Stopa byla dělána především pro Website, tak by vznikly potíže s tiskem. Už jsi někdy zkoušel vytisknout pár stránek z nějaké Webky? Nenajdou se dva počítače, co by to vytiskly stejně a bez problémů. Proto je Stopa ve formátu PDF a těmto těžkostem je zabráněno.

Naším vroucným přáním je, abys časopis vytiskl a kopii vzal na vandr, na slezinu, na návštěvu a třeba udělal jednu extra pro kamarády, co ještě počítač nemají.

Další linky na trampské stránky:

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/>

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

<http://bierberry.com/>

Baron - Colorado

Puchejř - Praha

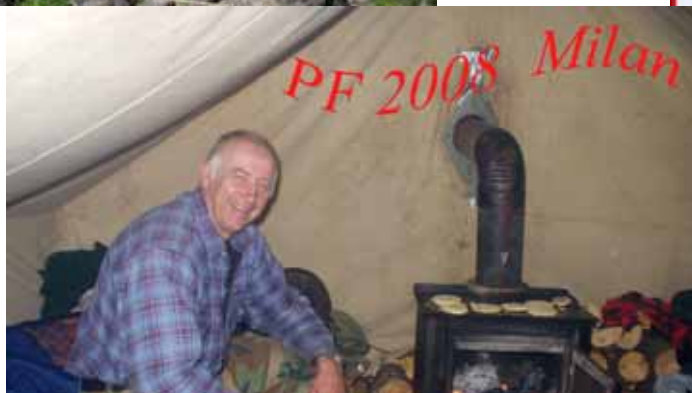
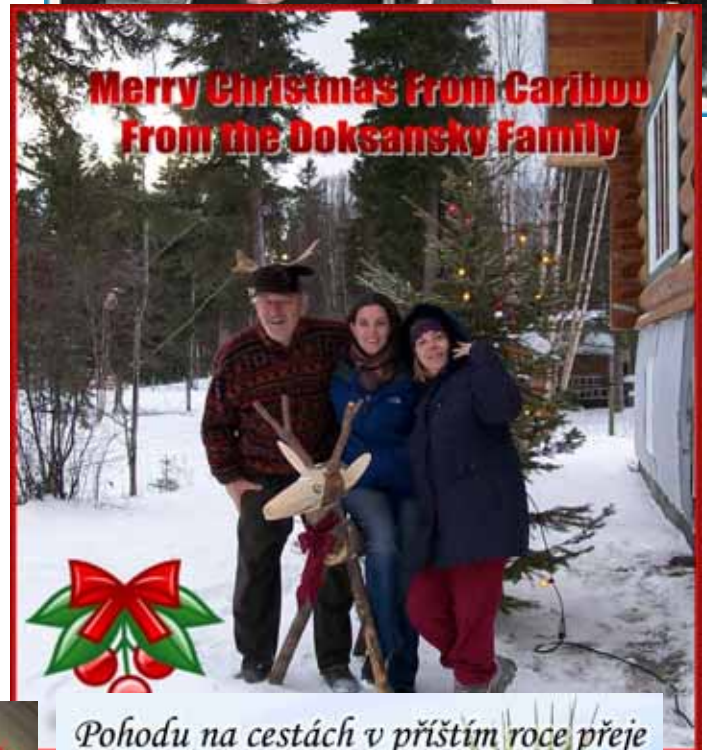
písníčky

Archiv písniček

O stvoření světa trochu jinak...

Na počátku pokryl Bůh zemi brokolicí, květákem a špenátem, zelenou, žlutou a červenou zeleninou všeho druhu, aby žena a muž mohli

žítí dlouho a zdravě. A Satan stvořil Algidu a Rafaela a zeptal se: „Ještě pár horkých višní k té zmrzlině?“ Muž odpověděl: „Ano a rád“ a žena poznamenala: „Mně prosím ještě horkou vafli se šlehačkou.“ Tak každý nabral pět kilo. A Bůh stvořil jogurt, aby si žena mohla uchovat figuru, která se muži tolik líbila. A Satan stvořil z pšenice bílou mouku a z řepy cukr a zkombinoval je. Žena změnila svou konfekční velikost z 38 na 46. I řekl Hospodin: „Zkuste můj čerstvý okurkový salát.“ A Dábel k tomu stvořil dresing a česnekový toast jako přílohu a muži a ženy si po tom požitku povolili pásky aspoň o jednu díрку. Satan vytvořil malé briošky a Camembert, humrové chlebičky a kuřecí prsíčka na másle, k čemuž bylo třeba už druhého talíře. Hladina cholesterolu lidstva stoupala až k nebesům. Tak Hospodin stvořil běžecké boty, aby jeho děti ztratily nějaké to kilo. A Satan stvořil kabelovou televizi s dálkovým ovládním, aby se člověk nemusel obtěžovat s přepínáním. A muži a ženy se smáli a plakali před blikající obrazovkou a počali se odvívat do strečových joggingových dresů. Nato Bůh stvořil brambory s nízkým obsahem tuku, bohaté na draslík a další cenné látky. A Satan odstranil zdravou slupku a vnitřek rozdělil na plátky, které smažil ve zvířecím tuku a poprášil spoustou soli. A člověk získal pár kilo. Hospodin vynalezl libové maso, aby jeho děti nemusely zpracovávat tolik kalorií a přitom aby se zasytily. Dábel stvořil McDonalds a Cheeseburger za 99 centů. A Lucifer se zeptal „Hranolky?“ a člověk odpověděl „Jasně a extra velkou porci s kečupem!“ A čert řekl „tak to má být.“ A pak člověk utrpěl srdeční infarkt. Bůh si povzdychl a stvořil čtyřnásobný bypas. A Satan vynalezl státní zdravotní pojištění.....

Pohodu na cestách v příštím roce přeje
Petr, Petra
a Kačenka

